ЕСЕ

За възрожденския дух на съвременния български учител

Посветено на г-жа Юлия Малкетова –
учител в ОУ „Христо Ботев” – с. Остров

Всяка личност е рожба на своето време. Всяка епоха ражда своите ценности, идеали, герои.

Възраждането дава на България много светли личности, с които би трябвало народът да се гордее, и голяма част от тези личности са точно учителите. Учителят Паисий е изпълнявал с много плам и нелек труд тежката си мисия-да припомни на едно обезверено и обезнадеждено общество славното му минало, да го мотивира да желае свободата си, след като векове наред е допускало да бъде робско. Учителят Ботев е рискувал безкористно живота си за свободата и спокойния живот на идните поколения. Учителят през всички времена е пазел ревностно традициите, чистотата на българския език.

Дали и днес учителят стои все така неизменно на поста си? Дали изпълнява със същия ентусиазъм важната си мисия? Трудно е да се каже, когато отвсякъде ни съсипват със смазващи статистики колко е неграмотен българският ученик. Изобщо да си учител днес не е лесно. Ценностите са предимно материални. Родните ни политици се надпреварват да ни втълпяват колко е важно да показваме, че чуждите интереси са ни приоритет. Мнението на обществото никой не го приема сериозно. Чуждите ни поставят на последно място по грамотност, въпреки че ние българските ученици, стоим на едно по-високо ниво на знания и умения, в сравнение с учениците на нашата възраст на запад.

Мои съученици и връстници печелят международни олимпиади и въпреки това статистиките на чуждестранните агенции показват, че сме „неграмотни”. Не е лесно да се поддържа възрожденски дух, когато не се оценяват подобаващо усилията и постиженията на нашите учители и съученици. За нас младите и все още неопитни ученици е трудно да се научим да държим и да обичаме българското, когато навсякъде се сблъскваме с чуждото и всяка медия го рекламира като по-добро. В един такъв свят на меркантилност и изкривени представи за света, идва ролята на учителя, който да погне на нас- учениците- да разберем живота, да обичаме българското и да докажем себе си като грамотни и стойностни хора. Каква е неговата роля, биха попитали някои. Каква е мисията му?

Мисията му е да предава българския дух на новото поколение. Да зарежда с възрожденски плам сърцата ни и да устои на бурите, които завихрят живота му. Дали има все още такива учители или в лабиринтите на живота са загубили себе си и са забравили мисията си? Не знаех отговора на този въпрос, но когато попитах майка си познава ли такъв учител, тя не се замисли много и назова нейното име- Юлия Малкетова. Оказа се, че и аз я познавам. Тя преподава от времето, когато майка ми е била ученичка. Много пъти съм присъствал на мероприятия, организирани от нея. Винаги е интересно и забавно и винаги успява да покаже красотата и достойнствата на

българското. Не съм бил неин ученик, но разбирам защо учениците я обичат. Тя е обаятелна, уважава личността на ученика, но в същото време вдъхва респект като учителите на Възраждането. Приема новото, уважава чуждите традиции, но винаги успява да предизвика интерес към българските обичаи, българския фолклор, българското изкуство. Тя вече е възрастна, но работи с младежки ентусиазъм, има интересни идеи и ги осъществява. Поддържа духа на българщината и в училището, и в читалището на нашето село. Във фолклорния клуб подтиква децата да проучват традициите и да общуват с хората от по-старите поколения. В дискусионния - предлага на вниманието на младите хора интересни теми, чрез които те се учат да общуват или им помагат да се предпазят от лоши влияния.

Майка ми, която й е колега споделя, че й напомня за учителите от Възраждането-такива, каквито са представени в книгите – строга, обаятелна, всеотдайна и като учител, и като общественик. Днес е трудно да накараш учениците да четат книги, при разнообразието от форми за развлечение , които им предлага живота. Но нейните ученици четат. За годишнината от Освобождението на България от турско робство, тя популяризира най-известните книги, посветени на тази епоха, като организира събитие „Голямото четене". Всяка сутрин учениците се събираха в салона и слушаха откъси от книгите, прочетени от техните съученици-денят започваше с четене на книга, посветена на голямото събитие.

За годишнината на училището организира дискусия за историята на училището. Имаше презентация за бившите учители, имаше изследвания за наказанията и униформите. Като се замисля за мероприятията, на които съм присъствал – като участник или зрител – разбирам, че тя винаги успява да насочи вниманието точно към Възрожденското. Обикновено нейният клас представя нещо от тази епоха, но поднесено по начин, който предизвиква интерес. Днес малко хора притежават възрожденски дух. Много малко биха разбрали саможертвата на Ботев, упрека на Паисий, но ако днес все още има българско национално самосъзнание, то се дължи на българския учител. Зле мотивиран, често унижаван и несправедливо критикуван, той все пак е на поста си и следва своето призвание. Може би не със същия плам, с който е творил Ботев, но с възможностите, които му предлага съвременната епоха , българският учител се старае да съхрани българската самобитност!

Борислав Мирославов Михайлов – XII-Б клас, тел. 0899467531
ПГЗ „Стефан Цанов" – град Кнежа